zák. č. 221/24 Sb. v nál. Boh. A 6480/27, nemohou obstáti při novém znění, jehož se paragrafu tomu dostalo novelou č. 184/ 1928 Sb., neboť dovětek »a to za sedm dní za jedno týdenní pracovní období«, jenž vřazen byl za větu »pojistné jest platiti za dobu, po kterou pojištěnec vykonává práci neb služby povinně pojištěné«, nedovoluje již premisu, ze které se v nál. Boh. A 6480/27 vycházelo, že zákonodárce má na mysli jen fakticky vykonávané práce neb služby. Paragraf 160 odst. 1 — praví se dále v cit. nál. — stanoví zcela striktně, že za jedno týdenní pracovní období jest platiti pojistné za sedm dní a rozumí týdenním pracovním obdobím období od pondělka do neděle včetně. Tímto ustanovením nabyla počáteční slova tohoto paragrafu zcela jiného smyslu než měla ve všeobecném znění zák. č. 221/24 Sb. Smysl těchto slov spojený s dovětkem jest ten, že vykonává-li pojištěnec za trvání pracovního poměru práce neb služby povinně pojištěné aspoň po jedno týdenní pracovní období, t. j. nejméně po 4 dny v týdnu, je nutno platiti nemocenské příspěvky za sedm dní. Jest tedy, jak plyne z cit. nál. Boh. A 11.381, předpokladem ustanovení § 160 odst. 1 novely č. 184/1928 Sb. trvání pracovního poměru.

Jak z uspořádání ustanovení cit. paragrafu, tak z jeho obsahu vyplývá, že ustanovení 1. odst. mluvící o pojištěncích jest posuzovati pod zorným úhlem svrchu uvedených §§ 2 a 7 cit. zák. Proto, kde byl úmysl zákonodárcův jiný, musil tak výslovně stanoviti, čehož dokladem je odst. 2 cit. paragrafu. Chtěje totiž, aby se pojistné platilo, ač byl přerušen poměr, zakládající pojistnou povinnost [odst. 2 lit. a)], resp., ač pojištěnec vystoupil ze zaměstnání (odst. 2 lit. b) druhý případ), kdy tedy zrušena byla služební smlouva, výslovně tak za dalších předpokladů tam předepsaných stanovil. Stejně tak učinil — rovněž za další podmínky — v případě odst. 2 lit. b) prvý případ, kdy pojištěnec nevykonává prací neb služeb povinně pojištěných, kdy tedy zaniklo faktické vykonávání práce. Z toho vyplývá bezdůvodnost stížnosti, která tvrdí, že nesmí se vykládati ustanovení § 160 novely č. 184/28 v souvislosti s §em 7. I bylo rozhodnouti, jak v enunciátě vysloveno.

Č. 12.159.

Řízení správní: I. Je nezákonné, jestliže správní úřad podání, učiněné zmocněncem jménem strany, k němuž původně plná moc připojena nebyla, z tohoto důvodu odmítne přes to, že právní zástupce strany, nečekaje ani na úřední vyzvání, sám dodatečně úřadu plnou moc svého mandanta předložil. — II. Okolnost, že více stran, postižených individuelními příkazy úřadu, učinily společné podání, kterým se domáhaly poučení o opravných prostředcích podle § 3 mor. z. zák. č. 55/1914, nemůže býti sama o sobě důvodem, aby podání to bylo bez dalšího zamítnuto a sdělení opravného prostředku odepřeno.

(Nález ze dne 22. listopadu 1935 č. 19.744/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 3889/24, 4106/24, 4215/24 4600/25, 4601/25, 4689/25, 5037/25, 5790/26, 7613/28, CCLXXXII/26.

Věc: Antonín H. v J. (adv. Dr. Frant. Brummer z Jihlavy) proti okresnímu úřadu v Jihlavě o zřízení chodníku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Městská rada v Jihlavě nařídila výměrem ze dne 11. května 1928 st-li, aby ve smyslu § 99 odst. 6 stav. ř. dal podél svého domu zříditi řádně kamennými deskami vydlážděný a řádně podezděným obrubním kamenem opatřený chodník, a aby za účelem stanovení niveau chodníku a jeho šíře obrátil se na městský stav. úřad. Podobný příkaz vydala městská rada ještě jiným majitelům domů v J.

Advokát Dr. František B. podal jménem postižených majitelů domů, jichž jména v příloze uvedl, společnou žádost městské radě, aby její výměry, jimiž úprava řádných chodníků byla nařízena, doplněny byly poučením o opravných prostředcích. Městské zastupitelstvo v J. zamítlo tuto žádost usnesením ze dne 26. září 1929 jednak pro nedostatek legitimace Dra B. k podání stížnosti, ježto stížnost svoji nedoložil plnými mocemi jednotlivých majitelů domů, jimž zřízení, resp. úprava chodníků byla nařízena, a neprokázal tudíž, že by k jejímu podání v době podání byl legitimován, a dále proto, poněvadž není přípustno, aby proti jednotlivým konkrétním výměrům, znějícím různým stranám a každé z nich zvlášť doručeným, podána byla kumulativně společná stížnost jediným podáním.

Odvolání, které st-l proti tomuto rozhodnutí podal a v němž mimo jiné namítal, že nedostatek původního podání v příčině předložení plné moci byl napraven tím, že st-l dodatečně plné moci předložil ještě před rozhodnutím městského zastupitelstva, a to bez úředního vyzvání, zamítl okresní úřad v Jihlavě výměrem ze 17. února 1930 v podstatě z důvodů rozhodnutí městského zastupitelstva. Také další odvolání st-le zamítl zemský úřad v Brně rozhodnutím z 29. dubna 1930.

Když toto rozhodnutí zemského úřadu bylo nálezem nss-u z 30. května 1932 čís. 20.681/30 zrušeno z toho důvodu, že zemský úřad nebyl kompetentním věcně přezkoumávati rozhodnutí okr. úřadu, ježto toto je vzhledem k ustanovení § 5 odst. 1 org. zák. č. 125/1927 Sb. a vzhledem k ustanovení § 1 bodu 2 lit. a) vlád. nař. č. 96/1928 Sb. rozhodnutím konečným, nepodléhajícím přezkoumání v další cestě instanční, a že proto zem. úřad měl se omeziti pouze na kasaci rozhodnutí okr. úřadu z důvodu, že nebylo opatřeno správným poučením o opravných prostředcích, vydal okr. úřad v Jihlavě na základě nového rozhodnutí zem. úřadu nař. rozhodnutí z 23. června 1933, které je obsahově shodné s jeho rozhodnutím dřívějším, prohlašuje se však za rozhodnutí konečné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Ve svém nál. ze dne 30. května 1932 č. 20.681/30, jenž týkal se téže věci, jež je předmětem i dnešního řízení, vyslovil nss, že k rozhodování v této věci v poslední stolici je příslušným nikoliv zemský, nýbrž okr.

úřad. Tímto právním názorem je vázán nejen správní úřad podle § 7 zák. o ss, nýbrž i nss sám. Dlužno proto dnes nař. rozohdnutí okr. úřadu pokládati za konečné rozhodnutí, třeba nss později na základě svého plen. usnesení z 22. května 1933 svoji judikaturu v tom směru změnil a od té doby zem. úřad za poslední stolici, povolanou k rozhodování v takových záležitostech, uznává. Není tedy žádné závady, aby nař. rozhodnutí okr. úřadu věcně tímto soudem bylo přezkoumáno.

Na sporu je především otázka, mohlo-li městské zastupitelstvo odmítnouti podání právního zástupce st-le, jímž tento žádal za vydání poučení o opravných prostředcích podle § 3 odst. 4 mor. zem. zák. č. 55/1914, z důvodu, že právní zástupce nepřipojil ke svému podání, jež nesporně činil jménem st-le, plnou moc tohoto st-le, nýbrž prohlásil pouze, že je ochoten na vyzvání úřadu plnou moc předložiti, což také dodatečně skutečně, a to bez předchozího vyzvání úřadu, učinil.

Otázku tu musil nss zodpověděti záporně. V četných judikátech, citovaných v oficielní II. knize judikátů pod č. 4363, 4364, 4365, 4366 a 4367, projevil nss náhled, že je nezákonným, odmítne-li správní úřad podání k němu učiněné pouze z toho důvodu, že advokát, který jménem strany podání ono na úřad učinil, nepřipojil k němu zároveň řádně vyhotovené plné moci svého mandanta. Na náhledu tom setrval nss z důvodů v těchto judikátech uvedených i v tomto případě. Ve smyslu těchto judikátů má úřad, pochybuje-li o skutkové existenci zástupcova zmocnění, tvrzeného v administrativním řízení, poskytnouti straně možnost, aby dodatečně předložila příslušnou plnou moc (Jud. II. 4367), a nesmí více, použije-li strana této možnosti, podání její pro nepředložení plné moci odmítnouti. Tím méně ovšem může správní úřad odmítnouti podání, činěné zmocněncem jménem strany, k němuž původně plná moc připojena nebyla, jestliže právní zástupce strany, nečekaje ani na vyzvání úřadu, sám dodatečně úřadu plnou moc svého mandanta předloží, jak tomu bylo v daném případě. Nesprávný je proto náhled žal. úřadu, že nabídka dodatečného předložení plných mocí a jich skutečné pozdější předložení nemůže více napraviti nedostatek původního podání, a nezákonné jest tudíž i rozhodnutí žal. úřadu na tomto náhledu založené.

Rovněž okolnost, že více majitelů domů, postižených příkazy úřadu ke zřízení, resp. úpravě chodníků, učinili s p o l e č n é podání, kterým dožadovali se poučení o opravných prostředcích, nemůže býti důvodem, aby podání to bez dalšího bylo zamítnuto a sdělení opravného prostředku odepřeno, neboť není všeobecného předpisu, podle něhož by kumulativní podání stran musela v takovém případě býti zamítnuta. Neboť i kdyby v tomto případě, kde šlo vesměs o příkazy ke zřízení chodníku celé řadě osob, tedy o záležitosti celkem shodné, mohla společně podaná žádost těchto osob za poučení o opravných prostředcích býti pokládána za nějakou závadu, pak jistě šlo by jen o závadu formální, která sama o sobě neopravňovala úřad ještě k tomu, aby ono podání krátce zamítl, nýbrž která mohla býti úřadu pouze podnětem k tomu, aby stranám poskytl příležitost k nápravě uvedené závady. Opačný náhled žal. úřadu spočívá tedy i zde na nesprávném právním názoru.